

„Și în grădină era un mormânt”

Ioan 19.41: Iar în locul unde a fost răstignit era o grădină, și în grădină un mormânt nou, în care nimeni nu fusese pus vreodată.

De multe ori am trecut peste acest pasaj atunci când am citit Cuvântul. În această dimineață, în dimineața de Paști, gândurile mele au zăbovit asupra acestor cuvinte și mereu mi-a trecut prin suflet faptul că în locul unde a fost răstignit El a existat un *mormânt*.

M-am gândit la grădina despre care Scriptura ne vorbește prima dată; în **acea** grădină nu era *niciun* mormânt. Grădina *aceea* era în Eden, iar *aceasta* era în locul unde Domnul a fost răstignit; ne putem mira că acolo a existat un mormânt?

Minunata lucrare a creației era terminată; El Însuși a spus: „Era foarte bine” (Geneza 1.31). Dar la această creație minunată El a adăugat o lucrare deosebită a mâinii Sale: „Și Domnul Dumnezeu a plantat o grădină în Eden, spre răsărit, și acolo a pus pe omul pe care-l întocmise” (Geneza 2.8). - După mii de ani, Dumnezeu ne revelează că taina despre Hristos și Adunarea (Biserica) Sa, ascunsă în inima Sa, este inclusă în Adam și Eva. Când vedem că Dumnezeu plantează o grădină în mijlocul creației Sale și *il așază pe om în ea*, ne dăm seama că taine ale voinței și plăcerii Sale sunt ascunse în această grădină cu copacii și râurile ei.

În Eden - locul de încântare și plăcere - Dumnezeu a plantat această grădină ca loc *deosebit* al bucuriei Sale; Îl vedem umblând în ea și acolo îl așază pe om. - *Ca reprezentant al lui Dumnezeu în stăpânire* și maiestate, el trebuia să o lucreze și să o păzească, iar în *starea de dependență și ascultare* i s-a permis să se bucure de ea și să o savureze.

Cunoaștem restul istoriei. În acest loc minunat, satan s-a apropiat de om și a început să vorbească cu el *despre ceea ce spusese Dumnezeu*: „Oare așa a spus Dumnezeu: «Să nu mâncați din toți pomii din grădină?»” Așa a început *să pună la îndoială* cuvântul lui Dumnezeu și dragostea lui Dumnezeu și să submineze încrederea în Dumnezeu și în dragostea Lui, pentru ca apoi să le spună: „Nicidecum nu veți muri, ... veți fi ca Dumnezeu”. Este ca și cum le-ar fi spus oamenilor: „Dumnezeu nu vă iubește atât de mult pe cât credeți voi. Voi puteți avea mult mai bine; dacă renunțați la starea de dependență și de ascultare față de Dumnezeu, atunci și voi puteți fi ca Dumnezeu”. Așa le-a răpit încrederea în Dumnezeu și în dragostea lui Dumnezeu – și păcatul a intrat în lume și cu el moartea.

Dar în grădina lui Dumnezeu nu exista nici un loc de înmormântare; acolo nu putea exista un mormânt. Prin urmare, pentru omul morții nu exista acolo un loc unde să rămână. Dumnezeu l-a alungat afară din grădină. Îngerii au fost martori la acest ceas trist. Heruvimii și o sabie învăpăiată care se rotea păzeau calea spre pomul vieții.

Din acel ceas, acest pământ nu mai are nici un Eden și nici o grădină a bucuriei, și totuși, dorința de o grădină - de o mică grădină - a rămas în sufletul omului. Cât de mult tânjesc orașenii după un mic petic de verdeață - cum se înghesuie în grădinile publice! Un dor, o amintire nostalgică a Edenului, a grădinii lui Dumnezeu sălășluiește în pieptul omului. El tânjește după ceva mai bun - după copaci și pârâiașe, după frumusețile creației, se grăbește după ele, doar pentru a descoperi mereu că blestemul păcatului său apasă asupra lor și că neliniștea și goliciunea din inima sa este rezultatul păcatului, care l-a despărțit de Cel care este sursa oricărei bucurii.

Dacă ne întoarcem la Noul Testament, găsim din nou o grădină - Grădina Ghetsimani. În grădină intră Omul al doilea, Sămânța femeii, un Om de o origine diferită. Și El (ca și primul om) este Reprezentantul lui Dumnezeu, dar în dragoste, har și adevăr. Așa cum satan s-a

apropiat de *primul om* în prima grădină, *al doilea Om* l-a văzut intrând în grădină. El le-a spus mai dinainte ucenicilor Săi: „Vine stăpânitorul acestei lumi”, dar adaugă: „și el nu are nimic în Mine; dar ca să cunoască lumea că Eu Îl iubesc pe Tatăl și cum Mi-a **poruncit Tatăl așa fac**. Ridicați-vă, să plecăm de aici!” (Ioan 14.30,31). Prima grădină a văzut bucuria și apoi neascultarea primului om. *Această* a doua grădină a văzut lacrimile și apoi ascultarea celui de-al doilea Om. Scriptura ne vorbește despre zilele întrupării (cărnii) Sale, când a adus cereri și rugăciuni stăruitoare, cu strigăt puternic și lacrimi, Celui care putea să-L mântuiască din moarte (Evrei 5.7). Dar vrăjmașul a fost respins. El a menținut starea de ascultare și dependență, pe care *primul om* o *abandonase*. El S-a rugat: „Nu voia Mea, ci a Ta să se facă” și a devenit ascultător până la moarte, chiar moartea pe cruce.

Și iarăși, a treia oară, găsim o grădină. Omul a pus mâna pe Unsul lui Dumnezeu și L-a răstignit. Dar în locul în care a fost răstignit era o grădină și în grădină un mormânt nou. Acest mormânt era încă gol, așteptând prada morții. Istoria omului a început cu o grădină minunată și s-a încheiat în grădina cu mormântul.

Omul eșuase în testul său. Dumnezeu îl pusese la încercare fără Lege, sub Lege și, în cele din urmă, L-a trimis pe Fiul Său, dar ei L-au respins și L-au răstignit. Acest mormânt, din locul în care Hristos a fost răstignit, arăta că a venit sfârșitul istoriei sale. Ar trebui ca mormântul să se închidă acum peste acest Om? Ar trebui să fie acesta sfârșitul omului, care a fost creat cândva după chipul lui Dumnezeu? Ar trebui ca piatra să nu fie niciodată îndepărtată, din cauza mirosului putrefacției sale (așa cum chiar dragostea a încercat să împiedice după numai patru zile, când Marta a spus: „Doamne, deja miroase greu!”)? Dacă acesta ar fi sfârșitul, ar fi de o tristețe de nedescris! Dar Dumnezeu avea gânduri de pace! Acest *mormânt nou* trebuia să devină un loc de mângâiere prețioasă.

Pregătit pentru omul căzut, el aștepta prada morții, dar Altul, decât cel pentru care a fost pregătit, ia loc în mormânt. Este Același care a murit în ascultare pe cruce în locul altuia, al unui ucigaș. În *Acesta*, care a murit pe crucea ucigașului, a fost executată sentința de moarte a lui Dumnezeu asupra *omului* care s-a dat pe sine „ucigașului de la început” (Ioan 8.44), a cărui istorie în această lume a început cu uciderea lui Abel și s-a încheiat cu uciderea Fiului lui Dumnezeu. Acest mormânt a fost prevăzut de Dumnezeu, pentru a încheia pentru totdeauna istoria „primului om” și pentru a deveni în înviere începutul istoriei „omului nou”. Ce har, Cel care a atârnat pe crucea ucigașului, pentru a face ispășire, a intrat la moartea Sa în *mormântul* lui Iosif, pentru a-l *deschide și a aduce la lumină viața și neputrezirea!*

În harul Său, El a mers de bunăvoie la moarte, dar nici o *putrezire* nu se putea apropia de El; David profetise deja: „Nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea” (Psalmul 16.10; Faptele apostolilor 2.31; 13.35). Și cu câtă grijă relatează Scriptura, că acest mormânt, în care a fost așezat Domnul, era un mormânt *nou*, în care „*nimeni nu mai fusese pus vreodată*”. Nici un miros de putrefacție nu se impregnase vreodată în acest mormânt. Astfel, Dumnezeu a avut grijă ca acest mormânt să nu aibă miros de putrezire și, prin urmare, după ieșirea Lui din el, să poată da mărturie despre împlinirea cuvântului, că nici o putrezire nu s-a apropiat de El.

Și am găsi și alte referiri minunate în diverse direcții, dacă am cerceta detaliile. Să ne gândim doar la numele „Iosif”, care ne amintește de cel mai iubit de tatăl, care a trebuit să fie aruncat în groapă, respins, și care a devenit apoi păstrătorul neamului său, sau la acest „Iosif”, ca fiind „bogatul” „sfetnic”, care a făcut mormântul în „stâncă” și L-a așezat acolo pe Isus. Dar menționăm acestea doar în treacăt.

* * *

Capitolul al 19-lea [din evanghelia după Ioan] se încheie cu mormântul; și apoi începe un nou capitol cu „Și”-ul [„dar”] divin al unei *zile complet noi*.

Relatarea despre această primă zi a săptămânii ne duce din nou în grădină. Ca și în prima grădină, și aici găsim o femeie, dar nu ca odinioară atinsă de ispititor, ci o femeie din care Domnul scosese șapte demoni. Ea a fost eliberată de puterea și autoritatea lui satan. Vedem, de asemenea, îngeri în această grădină, dar fără heruvimi și fără sabia învăpăiată rotitoare, pentru a-i ține pe oameni departe de pomul vieții.

După cum am spus, o nouă zi a acțiunii lui Dumnezeu răsărise. Tot ceea ce era legat de omul în carne, de iudaism etc., luase sfârșit. Hristos înviat, „Pomul vieții”, se afla în centrul acestei grădini și al acestei zile, prima dintr-o nouă săptămână, dintr-o nouă perioadă de timp.

Marcu își începe relatarea despre această primă zi a săptămânii cu cuvintele: „pe când răsărea soarele”, acest Soare (spiritual) nu mai apune *niciodată!* Este Soarele dreptății, despre care Maleahi 4.2 scrisese deja. Lumina Lui strălucește pentru noi, cei care suntem binecuvântați cu binecuvântări spirituale, chiar *înainte* de a răsări peste această *lume*. Același Marcu, care își *încheie* Evanghelia cu răsăritul Soarelui, își începe relatarea despre slujirea lui Hristos cu seara zilei „când a apus soarele” (Marcu 1.32).

În timp ce Marcu relatează în legătură cu *micul grup de femei*: „pe când răsărea soarele”, Ioan relatează în legătură cu *Maria*: „pe când era încă întuneric”. Acest cuvânt, care se referă desigur la un moment exterior, este în minunată armonie cu atitudinea *interioară* a Mariei. Lumina deplină a soarelui nu strălucea încă asupra ei, în timp ce în relatarea lui Marcu despre înviere, soarele dovezilor harului și puterii Sale strălucea pe deplin asupra femeilor. Există o armonie minunată în aceste patru relatări ale învierii.

Dar ne întoarcem la grădină. Am văzut din nou, ca la început, o femeie - Maria - în grădină. Ea stă încă în întunericul acestei zile; *privirea* ei este fixată pe mormânt, dar *inima* ei este fixată pe Domnul. Ea caută Pomul vieții, care este Hristos. - *Privirea Evei* era fixată pe fructul interzis, inima ei era preocupată cu „mîncinosul” și cu „ucigașul”, iar glasul *șarpelui* i-a vrăjit inima. Maria a auzit glasul *îngerilor*, dar îngerii nu au putut să-i lege *inima*, nici să-i usuce *lacrimile*, iar răspunsul ei arăta că ea tânjea doar după *Unul*, după *Domnul ei*. Despre ce dragoste vorbeau aceste lacrimi! *Îi lipsea* Cel care o eliberase și plângea, pentru că nu avea apropierea Lui. Oare avea ea o răscumpărare *mai mare*, oare avea ea *mai mult* decât noi? Cunoaște *inima noastră* ceva despre o asemenea dragoste *pentru El*? Ce trebuie să fi fost pentru Domnul, când a văzut dragostea ei, care și-a îndreptat privirea în mormântul gol plină de dorința după El și apoi, nesatisfăcută, a putut să-și întoarcă privirea de la îngeri, pentru a-L căuta! Cum a ars odată inima lui Iosif, când a auzit mărturisirea fraților săi. Citim că nu s-a mai putut stăpâni. Suntem oare în stare să ne imaginăm ce se întâmpla în inima Domnului? Mai putea El să Se abțină, când a văzut dragostea ei? Primul Său cuvânt este: „Femeie, de ce plângi?”, ca și cum ar fi vrut să spună: „Nu mai este nici-un motiv de plâns, nu mai este motiv de a privi în mormânt!” Cât de prețioase sunt aceste cuvinte – primele, care au ieșit de pe buzele Celui Înviat. Apoi El îi rostește numele. La auzul numelui ei ieșind din gura Lui, ea *Îl vede* și *Îl recunoaște* și toate lacrimile i se usucă. În curând și noi ne vom auzi numele rostit de gura Lui - fie ca Maria, fie ca Lazăr, atunci *Îl vom vedea* și-L vom recunoaște pe El, Cel care va chema fiecare dintre oile Sale pe nume și le va șterge toate lacrimile din ochi.

Ea vrea să *Îi îmbrățișeze* picioarele și să se întoarcă la relația pe care a avut-o așa cum L-a cunoscut în carne (2 Corinteni 5.16), dar El o învață, că învierea Sa a devenit temeliea unei noi

zile - o nouă și minunată relație între El și ai Săi cu Tatăl. Ea trebuie să le aducă ucenicilor mesajul despre aceasta prin cuvintele: „Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru și la Dumnezeu Meu și Dumnezeu vostru”. Acest mesaj i-a reunit pe ucenicii împrăștiați. Ei au aflat că noi toți suntem frații Săi și că nu mai aparținem familiei lumii - suntem o nouă familie - și ușile au fost închise pentru cei care erau afară. - Apoi, Domnul a pășit în mijlocul lor și prezența Sa le-a adus pace și bucurie.

Oare acest mesaj, pe care El l-a încredințat pentru prima dată Mariei, nu ne-a adus și pe noi împreună? Nu suntem noi oare adunați pe același teren **în** ceasul (ca și ucenicii) în care ne adunăm pentru a vesti moartea Celui care a adus la lumină viața și neputrezirea? Nu-L avem noi în mijlocul nostru, pe Cel care a spus: „*Te voi lauda în mijlocul Adunării*”? Astfel, cu El în mijlocul nostru, noi, ca Adunare, putem aduce laudă Tatălui. Nu există niciun loc, care să se apropie mai mult de cer, decât locul în care copiii lui Dumnezeu sunt adunați la Cina Domnului. Cât de aproape suntem de cer, atunci când Hristos este centrul, iar lauda și închinarea sunt aduse Tatălui. Într-o astfel de strângere laolaltă avem o pregustare a dragostei Sale și a lucrurilor eterne care, mai devreme sau mai târziu, vor fi partea noastră. Este ceva minunat faptul că atât în edificarea Adunării, cât și în închinarea adusă de Adunare, cântarea este inclusă. Noi putem cânta individual, dar aceasta nu se compară cu cântarea care I se oferă atunci când *toți cântă împreună* și sunetul de laudă Îi este oferit de întreaga Adunare. Aceasta este adevărata cântare, cu care noi Îi cântăm astăzi, în avans, „cântarea nouă”, care dă sufletului nostru o presimțire și o anticipare a ceea ce vom face în curând în eternitate la Domnul.

Ce învățături ne dau aceste trei grădini! Nu putem decât să spunem împreună cu David: „Tu ai înmulțit, DOAMNE, Dumnezeul meu, lucrările Tale minunate și gândurile Tale față de noi: nu se pot înșirui înaintea Ta. Să le vestesc și să le spun, sunt prea numeroase pentru a le istorisi.” „Ele sunt mai de preț decât aurul și decât mult aur fin; și mai dulci decât mierea și decât picurul din faguri” (Psalmul 40.5; 19.10).

Titlul original: „Und in dem Garten ein Grab.“

Sursa: *Handreichungen Vol. 10, 1925*